

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **CANDY, spol. s r. o.**, se sídlem Pardubice, Hradčanská 403, zastoupeného Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Valentinská 92/3, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2016, č. j. 31 Af 13/2014-97,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „předseda žalovaného“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R66/2013/HS-24518/2013/320/Edy, bylo podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění účinném do 30. 11. 2012 (dále jen „ZOHS“), ve spojení s § 90 odst. 5 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) ze dne

25. 2. 2013, č. j. ÚOHS-S461/2011/KD-3367/2013/820/LSo. Naposledy zmíněným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobce uzavřel a plnil zakázané dohody o určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích suchých krmiv pro psy, suchých krmiv pro kočky a pamlsků pro psy a kočky, čímž porušil v období od 25. 1. 2010 do 27. 9. 2012 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS; za to žalobci uložil (vedle povinnosti k úhradě nákladů správního řízení) zákaz plnění uvedených dohod, pokutu ve výši 802 000 Kč a povinnost splnit vymezená opatření k nápravě.

Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 31 Af 13/2014-97, žalobu zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce nijak nerozporoval fakt, že by se jednání, které bylo následně hodnoceno žalovaným jako deliktní (tedy uzavírání dohod, jejichž předmětem byla cenová regulace, prostřednictvím akcí „*Férové ceny*“ a „*Férové prodejny*“), vůbec nedopustil, a naopak v řízení obsáhle osvětloval důvody, které ho k takovému jednání vedly. K údajně nepříznivé situaci na trhu, panující od února roku 2011, krajský soud uvedl, že se toto období nekryje s obdobím, ve kterém žalobce vertikální dohody uzavíral; nadto ani samotná skutečnost, že žalobce byl v rámci konkurenčního boje vystaven tlaku či útokům na svou distribuční síť, jej neopravňuje k tomu, aby uzavíral zákonem zakázané dohody. Není tedy důvod rozlišovat mezi objektivním stavem na straně jedné, a podmínkami na trhu, které vzniknou v důsledku jednání třetích osob, na straně druhé.

Krajský soud neakceptoval ani navazující žalobní námitku, že žalobce zaslal žalovanému řadu podnětů, v nichž ho informoval o situaci na trhu, přičemž tyto podněty nebyly prošetřeny. S odkazem na svou dřívější judikaturu (například rozsudek ze dne 15. 12. 2011 ve věci sp. zn. 62 Af 67/2010) krajský soud považoval za podstatné, že žalobce nepopřel, že by vertikální dohody uzavíral, a tedy, že se dopustil jednání, které mohlo být hodnoceno jako protisoutěžní delikt; skutečnost, že jiné subjekty také jednaly protisoutěžně, ale jejich jednání nebylo postiženo, je z tohoto pohledu irelevantní. Dovolával-li se žalobce aplikace pravidla *de minimis*, krajský soud konstatoval, že k jeho aplikaci se rovněž v minulosti podrobně vyjádřil (rozsudek ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 62 Af 24/2011), a to v tom smyslu, že pokud se jedná o vertikální dohodu s tvrdým jádrem (tedy dohodu o cenách; tzv. *hard core* kartel), pak tato je z dosahu pravidla *de minimis* vyjmuta. Co se týče žalobních námitek, že žalovaný neakceptoval žalobcův návrh závazků ve smyslu § 7 odst. 2 ZOHS, krajský soud uvedl, že je čistě jen na žalovaném, zda navržené závazky přijme, či nikoliv, a že zastavení řízení a akceptace návrhu závazků nejsou nárokové. Předmětné dohody navíc nemají pouhý zanedbatelný dopad na hospodářskou soutěž a svou roli hraje i fakt, že se jednalo o dohodu s tvrdým jádrem; logicky tedy nemohlo dojít k naplnění podmínek § 7 odst. 2 ZOHS.

Dále se krajský soud vyjádřil k namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, na kterém byl postaven závěr o zvýšení cen na trhu dodávaných krmiv v důsledku činnosti žalobce. Krajskému soudu z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalovaný

přistoupil ke zjišťování cen nikoliv pouze prostřednictvím internetových srovnávačů cen, ale především přímo z webových stránek jednotlivých prodejců. Neakceptoval rovněž námitku, že akce *„férové ceny“* se vztahovala výlučně na suchá krmiva pro zvířata, nikoli na pamlsky pro psy a kočky, neboť komunikace ohledně pamlsků značky CANDIE'S vyplývá ze shromážděných listinných důkazů. Nepovažoval proto skutkový stav týkající se zjišťovaných cen za nedostatečně zjištěný, a to mj. i proto, že samotný dopad do konkrétního zvýšení cenové hladiny nepovažoval za zásadní z hlediska naplnění skutkové podstaty. Není dále rozhodující ani to, zda bylo navýšení cenové hladiny určeno přesně. Krajský soud proto uzavřel, že jakákoli nucená a řízená unifikace cen či kontrola pevně stanoveného a vynucovaného rozmezí pohybu ceny je nutně narušením volné hospodářské soutěže.

Co se týče žalobci uložených opatření k nápravě, krajský soud na prvním místě hodnotil jejich určitost a dospěl k závěru, že tato opatření byla formulována naprosto jasným, srozumitelným a určitým způsobem; soudu nebylo vůbec zřejmé, v čem neurčitost uložených opatření měla spočívat, a nedovodil ani jejich nevykonatelnost. Nezpochybnil sice, že některé subjekty, které měly být žalobcem osloveny, již neexistují, nicméně vyjádřil přesvědčení, že tato parciální nevykonatelnost zcela jistě nemůže způsobit nezákonnost (nebo nevykonatelnost celého rozhodnutí). Částečná nevykonatelnost jde k tíži žalovaného, neboť žalobce se své povinnosti zbaví doložením, že dotčený subjekt již neexistuje. Konečně je patrné, že lhůta pro splnění výše uvedené povinnosti je jasně dána ve vazbě na právní moc rozhodnutí prvního stupně.

K tiskové zprávě vydané žalovaným, která měla údajně žalobce vážně poškodit, krajský soud uvedl, že ačkoli je praxe v informování veřejnosti o nepravomocných rozhodnutích diskutabilní, v současnosti jsou ve veřejném prostoru běžně diskutována a prezentována nepravomocná rozhodnutí většiny institucí. Negativní důsledky tiskových prohlášení však nemohou najít odezvu v posuzování zákonnosti napadených rozhodnutí správních orgánů.

Konečně, co se týče výše uložené pokuty, měl krajský soud za to, že se žalovaný jejímu odůvodnění obsáhle věnoval, přičemž zohlednil i nízký podíl žalobce na relevantním trhu. Uložená pokuta přitom odpovídá ustálené rozhodovací praxi. K namítanému likvidačnímu charakteru pokuty upozornil krajský soud nejen na výši nerozděleného zisku žalobce, ale i na to, že v případě odkazu na skupinu, do které žalobce patří, žalovaný vyloučil z jejího obratu obrat společnosti NUTRAM; reflektování obratu společnosti GOLF TIME, s. r. o., pak nijak zásadně nezměnilo výši obratu ve vztahu k vyměřené pokutě a jejímu případnému likvidačnímu charakteru. Žalobce navíc nijak nedoložil, že by v průběhu rozkladového řízení došlo k tak zásadnímu snížení jeho majetku, aby se uložená pokuta dala chápat jako likvidační; žalobce tedy disponoval dostatečným majetkem k úhradě uložené pokuty.

Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v úvodu své kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že jak žalovaný, tak krajský soud nepřihlédli dostatečně k důkazům obsaženým ve spisu, což mělo za následek nesprávné posouzení věci a nesprávné rozhodnutí. Ve shodě s žalobou opakuje okolnosti, které ho vedly k jednání, které posléze žalovaný označil za zakázané. Toto jednání bylo reakcí na nekalosoutěžní útoky a tlaky (spočívající mimo jiné v prodeji kradeného zboží a zboží dováženého bez splnění zákonných podmínek dovozu) osob snažících se připravit stěžovatele o výhradní zastoupení krmiva značky K-9. Stěžovatel se snažil tomuto protiprávnímu jednání bránit rovněž právní cestou a podal několik podnětů k přezkumu situace na trhu k žalovanému; ten však na jeho podněty vůbec nereagoval. Krajský soud pak tuto námitku odmítl jako irelevantní a vůbec se nezabýval tím, že jde o okolnosti nezbytné pro pochopení věci v celkovém kontextu, a to minimálně z hlediska ukládání pokuty. Stěžovatel připomíná, že kanadská společnost Elmira Pet Products dodává své výrobky do Evropy na bázi výhradních obchodních zastoupení pro jednotlivé regiony a všichni výhradní dovozci mají obdobné podmínky; prostor pro případnou obchodní soutěž tak vzniká až na úrovni dalšího stupně soutěžitelů. Žalovaný se zejména nezabýval tím, že se na českém trhu objevily subjekty prodávající krmivo K-9 za ceny pod nákupní cenou stěžovatele jako výhradního dovozce; pokud se má zdanitelné plnění uskutečňovat za účelem dosažení zisku, pak koupě zboží a jeho následný prodej za totožnou cenu takovým plněním být nemůže. Stěžovatel rovněž podotýká, že štvavá kampaň, která vyústila v zahájení správního řízení, nebyla zdaleka vedena poctivými podnikateli, jak se domnívá žalovaný. Jednotliví odesilatelé podnětů byli ve vzájemném kontaktu a spojovala je společnost ALMIKA, s. r. o., která proti stěžovateli a jeho obchodní politice vedla cílené útoky. Stěžovatel se domnívá, že není v zájmu spotřebitelů, aby v této soutěži vítězili ti, kteří svého úspěchu dosahují porušováním právních předpisů. Žalovaný se přesto dalšími subjekty, které se podle spisu měly na údajném protisoutěžním jednání stěžovatele podílet, vůbec nezabýval a správní řízení s nimi nezahájil, což stěžovatel pokládá za nerovný a nepochopitelný přístup, potažmo za vadu řízení.

V další části kasační stížnosti se stěžovatel vyjadřuje k okolnostem svého jednání. Shrnuje, že od svého založení v roce 1993 je jeho základní aktivitou dovoz krmiva z Kanady. Po téměř dvacet let nebylo třeba řešit problematiku cen, avšak postupem doby se tržní prostředí deformovalo a nyní ovládají dodávky z 80 – 90 % jen dvě společnosti s miliardovými obraty, které nejenže kontrolují distribuci, ale dokonce na trh umístily dvě vlastní značky. Nikdo nebyl schopen či ochoten tomuto souběhu distribuce a prodeje vlastní značky zabránit, navíc s oligopolizací distribuce došlo k prudkému poklesu počtu značek krmiv na trhu. K intenzivnímu tlaku na konečné ovládnutí trhu přistoupily tyto dvě společnosti spolu s třetí (dnes již neexistující) v období kolem roku 2010. Zmíněná třetí společnost používala dokonce při obchodování kriminální metody (typu prodeje kradeného zboží, nelegálních dovozů nebo dovozů bez splnění daňových povinností), což negativně dopadalo na značku K-9. Ačkoli byla tato tvrzení plně prokazatelná, žalovaný je nijak nešetřil, a to i přes četné a opakované podněty ze strany stěžovatele. Právě majitel zmíněné třetí společnosti inicioval a řídil postup proti stěžovateli jako součást boje o převzetí a zničení konkurenční značky; jedinou cestou k její záchraně byla obrana formou *„férových cen“*. Dominující dvojice na trhu používala i otevřený nátlak z pozice síly a svého tržního podílu tak, aby vynutila doložky nejvyšších výhod (tedy nejnižší dodavatelské ceny zejména pro zboží, které konkurovalo jimi dodávaným značkám). Stěžovatel se

v návaznosti na to rozsáhle rozepisuje o ceně, jakožto rozhodujícím faktoru pro českého zákazníka, a prezentuje názor, že se žalovaný mýlí, pokud se domnívá, že svými postupy vůči stěžovateli zákazníkovi pomáhá a nejnižší cenu zachraňuje. Opětovně poukazuje na laxní přístup žalovaného poté, co se na něj obrátil s upozorněním a žádostí o pomoc v situaci, kdy na značku krmiva K-9 bylo zaútočeno prodejem zboží za nedosažitelně nízké ceny a prodejem zlevněného zboží nelegálního původu; pokud by stěžovatel čekal na účinný zásah ze strany žalovaného, nebyla by zde ani značka krmiva K-9, ani stěžovatel sám. Žalovaný a krajský soud rovněž přesvědčivě nezdůvodnili, proč je ve většině oborů stanovení minimální ceny zboží běžné, veřejné a legální, zatímco v případě krmiv se totožnému jednání dostalo tvrdého postihu. Faktická legalizace postupné likvidace konkurence beztrestnou manipulací s cenami dává jasné znamení, že obchodovat poctivě se nevyplácí a že žalovaný nejenže nechce nebo nedokáže konkurenční prostředí ochraňovat, ale že může být využit i jako nástroj v konkurenčním boji a trestat ty, kteří se před nekalosoutěžním jednáním snažili ochránit. Stěžovatel v této souvislosti vyjadřuje i pochybnost o nestrannosti žalovaného, který před všemi ochrannými termíny vydal poškozující tiskovou správu o výsledku správního řízení.

Co se týče uložené pokuty, trvá stěžovatel na tom, že její výše je nepřiměřená, a to především s ohledem na dosažené hospodářské výsledky a dopad vytýkaného jednání. Znovu připomíná, že správní orgány braly v úvahu obrat a příjem celé skupiny, přestože se jedná o ekonomicky a finančně zcela nezávislé subjekty s odlišnou obchodní strategií i podnikatelskými záměry, kdy se jeden člen nijak nepodílí na finančních závazcích jiného člena. Povinnosti z uložené pokuty tedy nese stěžovatel sám, a to poté, co se musel bránit likvidačním praktikám nepoctivě jednajících soutěžitelů, a po výrazném poklesu svého obratu. Podíl stěžovatele na trhu a jeho obrat, jako základ pro stanovení výše pokuty, jsou navíc vypočítány a vyhodnoceny nesprávně. Pokud jde o aplikaci pravidla *de minimis*, stěžovatel trvá na tom, že jeho podíl na relevantním trhu je minimální a nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že toto pravidlo nelze na vertikální dohody použít. Dále uvádí, že i podíl subjektů, na který se akce stěžovatele vztahovaly, byl zanedbatelný; nejednalo se přitom o „slabší“ subjekty nebo o koncové odběratele. Stěžovatel v této souvislosti znovu připomíná, že ačkoli od počátku s žalovaným spolupracoval a snažil se uvést své obchodní podmínky do souladu se zákonem, přesto žalovaný odmítl postupovat podle § 7 odst. 2 ZOHS. Uložená pokuta se nachází na samé hranici likvidace společnosti, což je v kontrastu s faktem, že stěžovatel v minulosti dosahoval přiměřeného zisku a odváděl každoročně vysoké částky na daních. Stěžovatel si na úhradu pokuty dokonce musel vzít půjčku, kterou nemá z čeho splácet. Dodává, že nerozdělený zisk ponechaný ve firmě slouží k investicím do zařízení, strojů nebo budov a je nepostradatelný pro udržení toku peněz při nákupech do zahraničí; rozhodně proto neměl být klíčovým argumentem pro úvahu, že stěžovatelovy zdroje na zaplacení pokuty jsou dostatečné.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, jehož odůvodnění považuje za dostatečné, přezkoumatelné a přesvědčivě podepřené ustálenou judikaturou. Žalovaný nepopírá, že stěžovatel skutečně před

zahájením správního řízení požádal o konzultaci ohledně obchodních podmínek; na smluvenou schůzku se však nedostavil a žádné konzultace tudíž neproběhly. Navzdory tomu stěžovatel některé soutěžitele mylně informoval, že konzultace s žalovaným byly ukončeny, a dokonce jim vyhrožoval, že na ně žalovaného *„upozorní v rámci postupu předem dohodnutého s úřady České republiky“*. To vše značně snižuje stěžovatelovu důvěryhodnost. Taktéž okolnosti, kterými stěžovatel své jednání ospravedlňuje, nekorespondují se zjištěným skutkovým stavem. Podle jeho tvrzení mělo k nelegálním dovozům krmiv dojít v dubnu 2011, avšak vytýkané jednání bylo doloženo již v roce 2010; k zakázanému jednání tedy docházelo ještě předtím, než na trhu nastaly podmínky, o které stěžovatel svou obhajobu opírá. Žalovaný navíc podotýká, že i kdyby skutečně docházelo k nelegálnímu jednání ze strany stěžovatelova konkurenta, nebyl by tím stěžovatel ospravedlněn k uzavření cenové dohody. Pokud poklesly prodeje *„poctivých prodejců“* z toho důvodu, že zboží bylo k dostání levněji u jiných výrobců, těžko mohly prodeje znovu stoupnout zvýšením ceny, ke kterému jednání stěžovatele směřovalo, a proto tvrzení, že stanovení nejnižších přípustných cen bylo stanoveno k zachování konkurenceschopnosti, se jeví jako nesmyslné. Příběh podaný v kasační stížnosti se navíc poměrně zásadně liší od toho, který stěžovatel přednesl na jednání krajského soudu; stěžovatelem distribuované krmivo mělo údajně být prodáváno pod cenou, a tím ztratit důvěru zákazníků. Žalovaný by dále čekal, že pokud má stěžovatel důkazy o nelegálních dovozech či krácení daně a cla jinými soutěžiteli, předal by je kompetentním orgánům. Co se týče poznámky, že společnost Elmira Pet Products používá pro distribuci v Evropě systém výhradního zastoupení, ani to není ospravedlněním, proč by výhradní distributor měl uzavírat vertikální dohodu s mezidistributory a maloobchodními prodejci, a tím fakticky odstranit *intra-brand* soutěž tam, kde by mohla bez problémů fungovat. Legitimní obrana proto nemůže být založena na tvrzení, že zboží lze koupit levněji od jiného subjektu, než je výhradní distributor. Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nestíhal subjekty, které se na vytýkaném jednání podílely, odkázal žalovaný na § 21a odst. 3 ZOHS, podle kterého je oprávněn omezit okruh účastníků správního řízení na jednoho soutěžitele. Podstatné tu přitom je, že to byl právě stěžovatel, kdo uzavírání dohod inicioval a kdo jejich účastníkům vyhrožoval. Taktéž výši uložené pokuty lze považovat za zcela přiměřenou, neboť představovala pouhých 0,82 % obratu stěžovatele za rok 2011. Její relativně nízká výše je naopak důsledkem toho, že žalovaný hodnotil individuální závažnost jako zanedbatelnou. Není rovněž pravdou, že by žalovaný při stanovování pokuty počítal s obratem celé skupiny. Použit byl pouze obrat stěžovatele; není důvod, proč by měl povinnost úhrady nést jiný subjekt nebo člen skupiny. Taktéž není pravdou, že žalovaný hodnotil nerozdělený zisk firmy jako zdůvodnění pro stanovení výše pokuty; nic takového se v jeho rozhodnutí neobjevuje, neboť žalovaný takové kritérium při výpočtu pokuty nepoužil. K nerozdělenému zisku přihlédl čistě jen z toho důvodu, aby se ujistil, že uložená pokuta nebude pro stěžovatele likvidační; k hrozbě likvidačního dopadu se ostatně detailně vyjádřil v odůvodněné svého rozhodnutí. Konečně žalovaný ani netvrdil, že pravidlo *de minimis* není použitelné u vertikálních dohod. Toto pravidlo ve skutečnosti nelze aplikovat u jakýchkoli dohod obsahujících tvrdá omezení. Malý podíl stěžovatele na relevantním trhu byl zohledněn při uložení pokuty, a to tak, že vzhledem k *intra-brand* soutěži byla míra dopadu jednání nízká. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel kasační stížnost vystavěl na důvodu uvedeném v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy na existenci vad předcházejícího správního řízení, spočívající v tom, že *skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

Stěžovatel především v obecné rovině namítá, že žalovaný nepřihlédl dostatečně k důkazům obsaženým ve spise, což mělo za následek nesprávné posouzení věci.

Zaměří-li Nejvyšší správní soud svou pozornost nejprve k důkazům, které mají prokázat, že se stěžovatel dopustil protisoutěžního jednání, z předloženého správního spisu a zejména obou správních rozhodnutí zřetelně vyplývá, že žalovaný za ně považoval jednak obchodní podmínky stěžovatele obsahující východiska pro stanovení cen pro další prodej (ve verzích platných od 25. 1. 2010, od 1. 7. 2010, od 1. 2. 2011 a od 1. 1. 2012), jednak rozsáhlou e-mailovou korespondenci, v níž stěžovatel nabádal registrované distributory k dodržování těchto obchodních podmínek (zejména k povinnosti dodržovat velkoobchodní ceník a pravidlo, aby koncová cena pro spotřebitele byla ve všech typech obchodů stejná nebo vyšší než maloobchodní cena, či respektovat doporučené minimální maloobchodní ceny a písemně se stěžovatelem projednat slevy z velkoobchodní ceny, které vychází z metodiky ministerstva financí při výpočtu ceny obvyklé), což většina jeho odběratelů akceptovala. Z předloženého správního spisu a také z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je však rovněž zřejmé, že ačkoli stěžovatel v řízení před žalovaným vznášel námitky proti vymezení skutku a zpochybňoval uzavírání a plnění zakázaných cenových dohod, ve více svých podáních připustil, že z jeho strany ke kontrole a ovlivňování cen docházelo; ostatně, obsah e-mailové korespondence stěžovatele a jeho odběratelů je v tomto ohledu dostatečně vypovídající. Na tomto základě proto žalovaný nepochyboval o tom, že stěžovatel výše uvedený skutek spáchal, a ani o tom, že tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 22a písm. b) ZOHS, ve spojení s § 3 odst. 1 a 2 písm. a) téhož zákona.

Z hlediska soudního přezkumu je podstatné, v žalobě již stěžovatel uzavírání a plnění zakázaných dohod výslovně nezpochybňoval a svou procesní obranu stavěl na tvrzené existenci silného tlaku a útoků na něj samotného a na jeho distribuční síť ze strany jiných soutěžitelů. Dalším důvodem, pro který stěžovatel své jednání bagatelizoval, je jeho zanedbatelný podíl na relevantním trhu. Obdobně formulované námitky pak uplatňuje i v kasační stížnosti. Ve vztahu k vytýkanému skutku proto Nejvyšší správní soud shrnuje,

že neuplatnil-li stěžovatel ani v řízení o žalobě, ani nyní v řízení o kasační stížnosti námitku, že se vytýkaného (a sankcionovaného) jednání vůbec nedopustil, a nerozporoval-li tedy, že se samotný skutkový děj udál tak, jak je uveden ve skutkových větách výroku I. prvostupňového rozhodnutí (a v podrobnostech popsán zejména v bodech 76 až 80 a 122 až 124 prvostupňového rozhodnutí), lze objektivní stránku vytýkaného deliktního jednání považovat za nespornou

Co se týče hmotněprávního posouzení výše popsaného jednání, tedy otázky, zda stěžovatel svým jednáním porušil zákaz uvedený v § 3 ZOHS, nejprve je vhodné připomenout, že podle § 3 odst. 1 ZOHS jsou *dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (...), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.* Podle § 3 odst. 2 písm. a) téhož zákona jsou *z dohod zakázaných podle odstavce 1 zakázány zejména dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže proto, že obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách.*

Uvádí-li stěžovatel v souvislosti s právní kvalifikací svého jednání řadu nepříznivých okolností panujících v rozhodné době na relevantním trhu, pravděpodobně směřuje k prokázání existence liberačního důvodu podle § 22b odst. 1 ZOHS, jakožto okolnosti vylučující odpovědnost za spáchání správního deliktu. Podle § 22b odst. 1 ZOHS, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, *jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*. Z citované textace je již na první pohled zřejmé, že liberační důvod je založen na aktivním konání, kterým soutěžitel usiluje o eliminaci vlastního protiprávního jednání, eventuelně jeho následků. Z pohledu podstaty jednání stěžovatele se nepochybně o takový případ jednat nemůže. Princip stěžovatelovy argumentace se obsahově blíží spíše k aplikaci institutu *krajní nouze* tak, jak je upravena v § 28 trestního zákoníku nebo v § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích; ZOHS však žádné takové okolnosti vylučující protiprávnost nezakotvuje a se subsidiární aplikací výše zmíněných právních předpisů nepočítá. Nelze současně přehlédnout, že stěžovatel nepředložil žádné přesvědčivé důkazy o tom, že byl vystaven protiprávnímu tlaku jiných soutěžitelů a útokům na svou distribuční síť; na druhou stranu, i kdyby tomu tak bylo, stěží by tyto okolnosti bylo možné považovat za liberační důvody pro hrubé porušování soutěžních předpisů ve formě uzavírání dohod o určení cen. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, který argumentaci stěžovatele odmítl s poukazem na fakt, že k uzavírání nedovolených dohod docházelo ještě před obdobím, ve kterém mělo (dle tvrzení stěžovatele) k uvedeným atakům konkurence docházet. Zcela logický je také názor žalovaného, dle kterého zvýšení ceny výrobků (k čemuž uzavřené dohody směřovaly) nemohlo v žádném případě představovat obranu proti konkurenci, nabízející stejný produkt za nepřiměřeně nízké ceny. Takový postup se vskutku zcela vzpírá elementárním principům tržního chování. Žalovaný proto nepochybil, pokud ke stěžovatelem tvrzenému jednání jiných soutěžitelů na relevantním trhu při posouzení deliktní odpovědnosti stěžovatele [z pohledu možného naplnění

skutkové podstaty podle § 22a písm. b) ZOHS] nepřihlédl; To konsekventně platí i pro krajský soud, který takový postup aproboval.

Stěžovatel v návaznosti na tvrzenou nepříznivou situací na relevantním trhu poukazuje také na údajně nerovný přístup žalovaného k jednotlivým soutěžitelům, kteří se na výše popsaném zakázaném jednání měli podílet. V kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, nicméně chybí přesné označení soutěžitelů, jimž se mělo příznivějšího zacházení ze strany žalovaného dostat, a proto se zdejší soud k této námitce může jen obtížně vyjádřit. Jak již mnohokrát ve své rozhodovací praxi vyslovil, nejen řízení o žalobě, ale i řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti tak v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz). Pokud se snad stěžovatel domnívá, že příznivě bylo zacházeno s těmi soutěžiteli, kteří byli druhou stranou zakázaných dohod, již žalovaný správně upozornil, že ustanovení § 21a odst. 3 ZOHS, umožňuje, aby *v řízení o dohodách narušujících hospodářskou soutěž následkem kumulativního účinku vertikálních dohod uzavřených pro distribuci stejného, srovnatelného nebo zaměnitelného zboží, kdy jednou ze stran těchto dohod je vždy tentýž soutěžitel, který jejich uzavření jiným soutěžitelům navrhuje*, žalovaný *omezil okruh účastníků řízení jen na tohoto soutěžitele.* Omezení počtu účastníků řízení pouze na stěžovatele se v souzené věci jeví jako naprosto logické, vezme-li Nejvyšší správní soud v úvahu, že stěžovatel byl ve všech případech iniciátorem uzavření předmětných zakázaných dohod.

Stěžovatel rovněž opakuje, že podněty, jimiž upozorňoval na nepříznivou situaci na relevantním trhu a na jednání konkrétních soutěžitelů, zůstaly bez jakékoli odezvy ze strany žalovaného. K této výhradě, která podobně jako námitka předchozí jen parafrázuje obsah žaloby, aniž by prezentovala konkurující argumentaci k závěrům napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud ve shodě se soudem krajským uvádí, že tvrzená (ať už domnělá nebo skutečná) indolence žalovaného nijak nezbavuje stěžovatele odpovědnosti za jím spáchaný správní delikt. I kdyby skutečně s některými soutěžiteli správní řízení v rozporu s principem oficiality zahájeno nebylo (zde je však Nejvyšší správní soud opětovně nucen připomenout, že stěžovatel tyto soutěžitele blíže neoznačil), nemohla by tato skutečnost zpochybnit zjištění, že stěžovatel fakticky uzavíral zakázané dohody a vynucoval jejich plnění, čímž se (bez ohledu na uvedené skutečnosti) dopouštěl porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 písm. a) a odst. 2 ZOHS.

Konečně zdejší soud nesouhlasí ani s názorem, že v jiných odvětvích jsou doporučené či minimální ceny naprosto běžné a žalovaným výslovně či mlčky akceptované. Jak žalovaný, tak správní soudy v minulosti opakovaně vyslovili, že i jen pouhé cenové doporučení, byť nevynutitelné pod hrozbou sankce, může mít protisoutěžní charakter (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 8 Afs 2/2011-217). Totéž vyplývá například z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci *Vereeiniging van Cementhandelaren* (8/72), v němž soud uzavřel, že soutěž je narušena i jen systémem doporučených cen. Uvedená námitka se navíc míjí se skutkovým stavem souzené

věci, kdy stěžovatel minimální ceny v obchodních podmínkách nejen výslovně stanovoval, ale dokonce vynucoval (například hrozbou rozvázání vzájemné spolupráce).

Co se týče (ne)možnosti aplikace pravidla *de minimis*, toto pravidlo vychází z myšlenky, že k tomu, aby určitá dohoda byla považována za zakázanou, musí být kromě formálních znaků naplněny i materiální podmínky protisoutěžního charakteru dohody, tj. musí zde existovat nebo alespoň hrozit citelný negativní dopad této dohody na hospodářskou soutěž (právě ta – nikoliv například práva jednotlivých subjektů na trhu – je předmětem ochrany soutěžní legislativy). Tento princip byl v ZOHS legislativně zakotven do 31. 8. 2009 v § 6 odst. 1 písm. b) ZOHS, který předpokládal, že se zákaz dohod uvedený v § 3 odst. 1 ZOHS nevztahuje na vertikální dohodu, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 15 %; současně se však nesmělo jednat o některou z (*hard core*) dohod, uvedených odst. 2 (mj. vertikální dohoda o přímém či nepřímém určení cen). Toto ustanovení bylo sice z ZOHS vypuštěno (a nebylo tedy aplikovatelné na případ stěžovatele), nicméně v praxi žalovaného je i nadále uvedený princip používán. Oporu pro tento postup lze spatřovat v dikci § 3 odst. 1, větě první ZOHS (ve znění účinném od 1. 9. 2009), v němž byl při definici zakázaných dohod použit pojem *„dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže“*; současně zákon ve větě druhé výslovně stanovil, že *„dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané“*. To ostatně koreluje s dikcí čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), představující rámec pro vnitrostátní soutěžní legislativu jednotlivých členských států, podle které jsou zakázané *„veškeré dohody (...) a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže (...)“*.

V době posuzovaného jednání stěžovatele i v době rozhodování žalovaného (respektive jeho předsedy) byl výklad čl. 101 SFEU (respektive čl. 81 předchozí Smlouvy o ES) podán Komisí v „*Oznámení Komise o dohodách menšího významu*“ (2001/C 368/07) ze dne 21. 12. 2001, respektive (pro Českou republiku) v „*Oznámení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o dohodách, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný*“, ze dne 8. 9. 2009. Z obou dokumentů (intepretujících čl. 101 SFEU, respektive § 3 odst. 1 ZOHS, tedy představujících fakticky *soft law*) se zcela jednoznačně podává, že se pravidlo *de minimis* nemůže uplatnit v případech dohod obsahujících takzvaná „*tvrdá omezení*“ (*hard restrictions*); do této kategorie spadají i vertikální dohody o učení cen (srov. především bod 14 oznámení žalovaného). Je tedy zcela evidentní, že žalovaný i krajský soud zcela správně vycházeli z toho, že bylo-li na jisto postaveno, že stěžovatel uzavíral dohody obsahující ona „tvrdá omezení“, je v jeho případě aplikace pravidla *de minimis* vyloučena *per se*, tedy bez nutnosti zabývat se dalšími kritérii testu pro jeho použití.

Co se týče kasační námitky, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýká, že neakceptoval jím navržené závazky, i zde je Nejvyšší správní soud nucen odkázat na ustanovení § 109 odst. 3, větu před středníkem s. ř. s., a na své rozsudky ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, a zopakovat, že pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud se omezí na pouhý nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by proti nim vystavěl konkurující protiargumentaci, může kasační soud na tyto námitky

reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o případ, kdy se kasační námitky pohybují na samé hranici věcné projednatelnosti, jde i v nyní posuzované věci. Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud omezuje (ve shodě s krajským soudem) toliko na konstatování, že je pouze na žalovaném, zda navržené závazky přijme, či nikoli. Názor stěžovatele, že by v tomto směru měl vyvíjet aktivitu žalovaný, je nesprávný, neboť pro postup ve smyslu § 7 odst. 2 ZOHS předpokládá aktivní jednání účastníka, směřující k odklizení následků jeho protisoutěžního jednání; je to tedy účastník, který musí navrhnout konkrétní opatření (závazky). Pouze pro úplnost považuje Nejvyšší správní soud za vhodné korigovat názor krajského soudu, dle kterého v případě zjištěné *hard core* dohody (ve smyslu § 3 odst. 2 ZOHS) je přijetí závazků zcela vyloučeno, neboť se nejedná o dohodu se „*zanedbatelným dopadem na hospodářskou soutěž*“. Tento fakt totiž automaticky neznamená, že tato dohoda musela mít současně „*za následek podstatné narušení hospodářské soutěže*“ (§ 7 odst. 2, věta první ZOHS), byť tomu tak v praxi obvykle bude. Tato dílčí nesprávnost v úvaze krajského soudu však na celkové správnosti jeho závěru nemůže ničeho změnit.

Podstatná část kasační stížnosti míří proti výši uložené pokuty, kterou stěžovatel pokládá za nepřiměřenou, s likvidačním dopadem na jeho hospodaření. Co se týče první dílčí námitky, dle které měl žalovaný při ukládání pokuty jako polehčující okolnost zohlednit stěžovatelem obšírně popisovanou nepříznivou situaci na relevantním trhu, která z jeho pohledu byla impulzem pro přijetí protiprávních ujednání v obchodních podmínkách, Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku Tribunálu ze dne 6. 4. 1995 ve věci *Ferriere Nord v. Komise* (T-143/89), tento soud připustil, že lze ke stavu na relevantním trhu (v naposledy citované věci konkrétně ke „*krizi daného odvětví*“) přihlédnout jako k polehčující okolnosti. Na druhou stranu však upozornil, že je čistě na uvážení Komise, k jakým polehčujícím okolnostem přihlédne a zda vůbec. Tyto závěry lze bezesporu přiměřeně aplikovat i na nyní souzenou věc, kde zákon (v § 22b odst. 2 ZOHS) při úvaze o výši pokuty požaduje přihlédnout i k „*okolnostem, za nichž byl* [delikt] *spáchán*“; současně ale platí, že zohlednění určitých okolností jako polehčujících nebo přitěžujících se děje v mezích diskrečního oprávnění správního orgánu, jehož přezkum je ve správním soudnictví značně limitovaný (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Krajský soud správně poukázal na fakt, že se obě správní rozhodnutí s kritérii pro uložení sankce vypořádala, kdy za polehčující okolnost byl vzat nízký tržní podíl stěžovatele, jakož i skutečnost, že protiprávní jednání ukončil již v průběhu prvostupňového správního řízení (tj. předtím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé). Naproti tomu za okolnost přitěžující bylo považováno úmyslné uzavření dohod o určení cen a jejich vynucování. Krajský soud přitom přiléhavě upozornil, že stěžovatel k uzavírání zakázaných dohod přistoupil od 25. 1. 2010. Nastala-li nepříznivá situace na relevantním trhu teprve později (zde stěžovatel uvádí buď „*období roku 2010*“, nebo „*leden roku 2011*“), je přinejmenším obtížné spatřovat jakoukoli spojitost mezi tvrzeným tlakem jiných soutěžitelů na stěžovatele a úpravou obchodních podmínek do formy, která kolidovala se soutěžními předpisy.

Namítá-li dále stěžovatel, že žalovaný vzal při stanovení výše pokuty v úvahu obrat a příjem celé skupiny, ač se jedná o ekonomicky a finančně nezávislé subjekty, pak skutečně nelze přehlédnout, že v odstavci 157 rozhodnutí žalovaného se skutečně uvádí:

„*Úřad* [nemá] *k dispozici veškerá potřebná data zachycující obraty a další nezbytné finanční ukazatele jak účastníka řízení, tak dalších společností náležejících do stejné skupiny (...); podnikatelským subjektům neuplynula lhůta pro odevzdání příslušných účetních výkazů za rok 2012*“. O čistém obratu skupiny se zmiňuje také odstavec 159 rozhodnutí předsedy žalovaného, v němž je v podrobnostech hodnocen stav majetku stěžovatele i členů skupiny podniků, do níž stěžovatel náleží. Dlužno uznat, že zmínka o dalších společnostech náležejících do téže skupiny opravdu vyvolává dojem, že se jedná o významný údaj pro stanovení obratu, nicméně z celkového kontextu odstavce 157 lze vyrozumět, že zmínka o „*obratech a dalších nezbytných finančních ukazatelích dalších společností náležejících do stejné skupiny*“ je svou povahou marginální, neboť hlavní smysl tohoto odstavce míří k podmínce stanovení výše pokuty z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za *poslední ukončené účetní období* (§ 22a odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže); spor o obsah tohoto pojmu byl totiž v minulosti předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1234), což vysvětluje, proč mu žalovaný i předseda žalovaného ve svých rozhodnutích věnovali zvýšenou pozornost. Z odstavce 181 je nicméně bez pochybností zřetelné, že při stanovení hodnoty prodejů, jakožto platformy, od níž se odvíjí základní částka pokuty, vycházel žalovaný toliko z čistého obratu stěžovatele (a to navíc pouze z obratu z prodeje krmiv dosaženého na relevantních trzích suchých krmiv pro psy, suchých krmiv pro kočky a pamlsků pro psy a kočky). Rovněž odstavec 61 rozhodnutí předsedy žalovaného nasvědčuje tomu, že v řízení o rozkladu byl pro účely stanovení konkrétní výše pokuty skutečně v úvahu vzat pouze čistý obrat účastníka řízení, nikoli obrat celé skupiny, jak se domnívá stěžovatel.

O obratu společností náležejících do stejné skupiny jako stěžovatel (GOLF TIME, s. r. o. a NUTRAM Intl., s. r. o.) nicméně žalovaný uvažoval v souvislosti s úvahou, zda uložená pokuta nemůže mít likvidační dopad na hospodaření stěžovatele (viz odstavce 190 a 191 rozhodnutí žalovaného). Způsob, jakým na žalobní námitku, namítající likvidační povahu uložené sankce, zareagoval krajský soud na straně desáté v posledním odstavci [„*(...) ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně při posouzení možného likvidačního charakteru pokuty vycházeli z obratu skupiny, do které žalobce patří (...)*“], je nesrozumitelný, je nicméně zřejmé, že se ztotožňuje s hodnocením tohoto aspektu věci žalovaným v odstavcích 159 a 189 až 191 prvostupňového rozhodnutí, na které krajský soud výslovně odkazuje. Se shodně formulovanou rozkladovou námitkou se vypořádal předseda žalovaného v odstavci 63 svého rozhodnutí, kdy zcela aproboval popsaný postup prvostupňového orgánu, a to s poukazem na shodný právní názor zdejšího soudu, vyslovený v rozsudku ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011-619, podle které jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost pokuty ve vztahu k celkovým majetkovým poměrům účastníka řízení a pro účely posouzení možného likvidačního charakteru pokuty mají zohlednit i celkovou ekonomickou situaci skupiny, aniž by se tím jakkoli předpokládala odpovědnost skupiny jako celku nebo jejích konkrétních členů za protiprávní jednání některého jejich člena. I přes popsaný deficit argumentace krajského soudu tak lze jeho závěr o nedůvodnosti této dílčí námitky stěžovatele považovat za udržitelný, neboť žalovaný, respektive jeho předseda postupovali v souladu s judikaturou tohoto soudu, od níž není důvod se jakkoli odchylovat.

K samotné otázce likvidačního dopadu uložené pokuty pak Nejvyšší správní soud uvádí, že pokuta vždy představuje negativní zásah do majetkové sféry účastníka; v opačném případě by postrádala jeden ze svých pojmových znaků, tj. represivní charakter. V souzené věci bylo bez pochybností zjištěno, že stěžovatel disponuje dostatečnými vlastními zdroji k úhradě pokuty; uložená pokuta (802 000 Kč) představovala cca 4,5 % z nerozděleného zisku, tj. 17 693 000 Kč v účetním období roku 2011. Je přitom na účastníkovi, jakým způsob financování uložené pokuty zvolí (tj. zda bude preferovat financování z vlastních či cizích zdrojů, se všemi výhodami i nevýhodami s tím spojenými). Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud vnímá, že stěžovatel primárně zamýšlel použít nerozdělený zisk k provádění investic a jako zdroj hotovosti, ničeho to nemění na tom, že měl dostatečné prostředky k úhradě pokuty a že v řízení o rozkladu u něj nebyl zjištěn natolik zásadní ekonomický propad, aby bylo nutné výši uložené pokuty přehodnotit.

Stran nesprávného vymezení velikosti tržního podílu stěžovatele i obratu stěžovatele a celé skupiny zdejší soud konstatuje, že v kasační stížnosti (stejně jako v žalobě) není blíže konkretizováno, v čem má nesprávnost určení tržního podílu a dosaženého obratu spočívat, případně jaké hodnoty měly být správními orgány brány v úvahu a proč (lze přitom předpokládat, že stěžovatel má příslušné údaje a podklady k dispozici a nic mu nebránilo je v soudním řízení předložit). Za této situace se touto námitkou Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcně.

Konečně, co se týče tiskové zprávy, kterou žalovaný vydal před nabytím právní moci svého rozhodnutí, zastává Nejvyšší správní soud stejný názor jako soud krajský, tedy že mediální výstupy správních orgánů nejsou z hlediska přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí relevantní, jakkoli mohou být oprávněně vnímány jako kontroverzní. Stěžovatel se však i v tomto případě omezuje na pouhý obecně formulovaný nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by v podrobnostech uvedl, z jakých důvodů je považuje za nesprávné; z uvedeného důvodu nelze ani na tuto námitku reagovat podrobněji.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že nosné důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, z hlediska zákona plně obstojí; drobné korekce, které zdejší soud provedl, neměly žádný zásadní vliv na *ratio decidendi* napadeného rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Zdejšímu soudu proto nezbylo, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., kasační stížnost zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu